

İRŞAD DERGİSİ

TEMMUZ-AĞUSTOS SAYISI

2013

Yıl: 5

Sayı: 31

İrşad Dergisi Ramazan özel sayısı

EDİTÖR

GÜLENAY ZİYA

GRAFİK TASARIM

MUSAVVİBE

irsadder@gmail.com

İÇİNDEKİLER

YAVUZ SULTAN SELİM HAN
“Aişe HÜMA”

EY İMAN EDENLER
“Karia ECRİN”

MUSTAFA ÖZBAĞ EFENDİ'DEN GÜL DESTESİ
“Nisa YILDIZ”

HAZRETİ MUHAMMED MUSTAFA'NIN (s.a.v)
MÜBAREK İSM-İ ŞERİFLERİ
“Dihye IŞIK”

ABDULLAH BİN MESUD HAZRETLERİ
“Erva YAREN”

ORUCU HİSSETMEK
“Kenzi MAHFİ”

SAVM-I PİRAN
“Esmâ YOLCU”

SARAYBOSNA MEVLEVİHANESİ YENİDEN AÇILDI
“Fatma Meryem AK”

BEYT'ÜL AHZAN (Hüzünler Evi)
“Meftun AY”

AİLEDE BAŞLAR DİNİ EĞİTİMİN TEMELİ
Ahmer KÂN

ÇİLEK
“Sare Şüheda BAŞAK”

YAVUZ SULTAN SELİM HÂN'A

ZİYARET

Aişe HÜMA

Yavuz Sultan Selim Han, Mısır'ı fethettiğinde bir süre orada kaldı. İdareyi eline alıp kendi hâkimiyetini yerleştirmek için bu elzemdir. Bu sırada bir çadırda kalıyordu. Çadırı süpürüp temizleyen, yemeği yapan Mısırlı bir cariye vardır ki, Yavuz Selim Han sabah çıkınca cariye geliyor, akşama kadar çadırı temizleyip yemekleri hazırlayıp gidiyor, akşam olunca da Yavuz Selim Han çadırına dönüyor. Cariye nasıl olduysa bir kaç defa Yavuz Sultan Selim Han'ı görür ve ona âşık olur. Lâkin umutsuz bir âşk. Zira bir tarafta koskoca Cihan Padişahı Halife-i Rûy-i Zemin, diğer tarafta basit bir cariye... Fakat cariyenin aşkı dayanılmaz boyutlara ulaşır ve kalbine sığmaz hale gelince, ne yapacağını bilemez halde Halife'ye açılmaya karar verir. Lâkin aradaki uçurum cariyeyi iyice çıkmaza sokar ve kararsız hale getirir. Bir yandan aşkın dayanılmaz baskısı, diğer yandan aradaki devâsâ farkın kendini engellemesi arasında bocalayan cariye Halife'nin karşısına çıkma cesaretini kendinde bulamadığından, yazıyla ilân-ı âşk etmeye karar verir. Ve üç kelimelik bir not yazarak Halife hazretlerinin yatağına bırakır. Notta sadece üç kelime yazılıdır: "Derdi olan neylesin?" Akşam çadırına gelip de yatağının üzerinde küçük bir kağıt parçası bulan Yavuz Sultan Selim Han, kağıdı okuyunca bu notu yazanın, çadırını süpüren cariye olduğunu anlar. Ve kâğıdın arkasına cevabını yazar: "Derdi neyse söylesin." Kâğıdı aynı yere bırakır. Sabah olunca da çıkıp gider. Bir müddet sonra cariye temizlik için çadıra geldiğinde ilk iş olarak kâğıdı arar. Kâğıdı bıraktığı yerde duruyor bulur. Kaparcasına kâğıdı alıp okuduğunda heyecanı bir kat daha artar. Halife'nin cevabından cesaretlenen cariye, kâğıdı çevirip dünkü notunun altına şu cümleyi ekler: "Korkuyorsa neylesin?" Akşam olur. Halife çadıra döner. Kâğıdı okur ve cevabı yazar: "Hiç korkmayın söylesin." Sabah bu cevabı okuyan cariye artık kararını vermiştir: Aşkını bu akşam halifeye söyleyecek. Ne olacaksa olsun artık. Ve o gün temizliği bitirdiği halde gitmeyip Halife'yi beklemeye başlar. Yavuz Sultan Selim Han akşam çadıra dönünce cariyeyi kendisini bekler bulur. Cariye, Halife'yi görünce hemen ayağa kalkıp temenna durur. Yavuz Selim Han "Buyurunuz, sizi dinliyorum" deyince, cariye tüm cesaretini toplamaya çalışırken, titreyen ellerini gizlemek için elleriyle dirseklerini tutarak kollarını kavuşturur. Heyecandan yüzü kıpkırmızı olmuştur. Kalbi yerinden fırlarcasına atarken, titrek ve mahcup bir sesle: "Efendim..." der. "Cariyeniz... Size..." ve cümlesini tamamlayamadan yığılıp kalır. Kalbine sığmayan aşkını söyleyemeden ruhunu teslim eden cariyenin, bu tertemiz âşk karşısında koca Halife gözyaşlarını silerek etrafındakilere şöyle der: "Gerçek âşk şu cariyeden öğrenin. Zira âşık, mâşukunun yolunda olur ve o yolda ölür."

Sekiz ay süren Mısır seferi sona ermiş, dönüş yolculuğu başlamıştır. Böylece Osmanlı tarihinde en uzun süren bir sefer nihayete ermiştir. Yavuz Sultan Selim dönüşte hocası Anadolu Kazaskeri İbn-i Kemal'in yanında bulunmaktadır. Hem yol almakta hem de hocasına merak ettiği meseleleri sorup onun ilminden faydalanmaktadır. Ordu ilerlerken bir ara çamurla kaplı bir sahadan geçilir. Bu arada hiç beklenmedik bir hadise olur ve Kemalpaşazade'nin atının ayağı sürçer. Yerden sıçrayan çamurlar Yavuz'un kaftanını kirletir. Herkesin yüreği ağzına gelmiş, ne olacağını birbirine sormaktadır. Büyük âlim Kemalpaşazade ise başını önüne eğmiş, endişeli gözlerle beklemektedir. Koca Yavuz, değerli hocasının edebi ve mahcubiyeti karşısında kızarır ve ilme ne kadar değer verdiğini anlatan şu sözleri söyler: "Hocam üzülmeyiniz! Sizin gibi bir âlimin atının ayağından sıçrayan çamur bizim için bir ziynettir." Ve kaftanını çıkarıp yaverine uzatırken: "Vasiyetimdir, öldüğüm zaman bu kaftanı sandukamın üzerine sersinler!" diye emir buyurur. Gerçekten de ulu hakanın vasiyeti yerine getirilmiş ve sözü edilen kaftan Yavuz Sultan Selim'in sandukasını süslemiştir.

Selim Hân, dönüşlerinde Şam'a uğradı. Şam'da hocası Halimî Efendi hastalandı. Hekimlerin ilaçları da fayda etmedi. Sultan Selim onu zaman zaman ziyaret edip kalbini hoş tutmaya çalıştı. Üçüncü günde Halimî Çelebi vefât etti. Aynı günde Molla Şemseddîn ve pâdisâh'ın sarayından bir hoca da vefât etti.

Üçünün de cenâzesi beraber kılınp, Yavuz Sultan Selim cenâzede hazır bulundu.

Molla Şemseddîn ile Hasen Can, hasta olan Halîmî Çelebi'yi ziyârete gitmişlerdi. Ziyâretten sonra Molla Şemseddîn, Hasen Can'a dedi ki; "O gördüğüm velî'nin, Halîmî Çelebi hakkında söyledikleri doğru olacak gibi. Hekimler âciz kaldılar. Fakat benim sıhhatim çok yerinde. Bu hâlimde asla bir değişiklik göremiyorum. Daha önce yazmamı rica ettiğiniz Hısn-ül-hasîn kitabını, eğer yazmaya vaktim olmadan ölürsem benim kitabımı siz alırsınız." Bu konuşmadan sonra birbirlerinden ayrıldılar. Bu hâdiseden üç gün sonra Halîmî Çelebi ve Molla Şemseddîn vefât edince, Molla Şemseddîn'in vârisi olmadığı için malı ve kitapları Beyt-ül-mâla kaldı. Kıymetli olan kitaplar, tesbit edilerek pâdişâhın huzûruna getirildi. Sultan Selim Hân, o kadar kitabın arasından, daha önceki konuşmalardan zâhiren bilgisi olmadığı hâlde kerâmet göstererek, mübârek elleriyle Hısn-ül-hasîn isimli kitabı aldı. Hasen Can'a uzatarak; "Bu sana hediyemiz olsun" buyurdu. Hasen Can'ın şaşırıldığını görünce de sebebini sordu. Hasen Can da üç gün önce Molla Şemseddîn ile aralarında geçen konuşmaları aynen nakletti. Hâdiseyi dinleyen mübârek Sultan Selim Hân hazretleri; "Bunlar olağan işlerdendir, şaşılacak bir şey değildir" diyerek kerâmetini gizlemeye çalıştı.

İstanbul'dan bu sefer için ayrılmasının üzerinden 2 yıl, 2 ay geçtikten sonra ancak İstanbul, Üsküdar'a gelebilmiştir. Muzaffer bir kumandan, bahtiyar bir Sultan ve tüm Müslümanların Halifesi sıfatını beraberinde getiren Yavuz Sultan Selim Han, üstelik vatan topraklarını bir misli katlamış olarak İstanbul'a dönmektedir. İstanbul halkı heyecan fırtınasına kapılmış gibidir. Her yerde büyük şenlik hazırlıkları vardır. Sultanlarını bağışlarına basmaya hazırlanmaktadırlar. Bu çok büyük ve tarihi bir gündür. Üstelik bu günü aylardır heyecanla bekliyorlardı. Orduyu Hümâyun Anadolu sahilinde iken İstanbul sokaklarına dökülen halkın, padişahı karşılamak için sabırsızlandığı haberi geldi. Bu habere canı sıkılan Sultan Selim, hazırlanan bu karşılama törenlerini nefesine gurur ve kibir getirir endişesiyle tasvip etmedi. Ama bütün bu hazırlıklara engel olamayacağını, karşılamanın kendiliğinden oluşacağını da düşünerek bir tedbir geliştirdi ve gecenin beklenmesini emretti. Kimse bu işin sırrını anlayamamıştı. Askerler de sabırsızlanıyordu. Nihayet Ahmed İbni Kemâl Paşa huzura gelip: "Bir şey arz etmek istiyorum Sultanım!" dedi. Padişah: "Efendi, ne isteğin varsa çekinmeden söyle" buyurdu. İbn-i Kemâl Paşa da; "Asker oldukça merak eder, halk sokaklara dökülmüş sizi karşılamayı bekler, lâkin siz şehre girmezsiniz. Bunun hikmetini merak ederiz" dedi. Padişah ise; "Efendi!.. Efendi!.. Sen bizi hâlâ tanıyamadın mı? Biz şan, şöhret ve alkış toplamak için değil, Allahü Teâlâ'nın rızâsını kazanmak için savaşıyoruz." buyurdu. Kendisine karşı gösterilen teveccühün ihlâsını zedeleyeceğinden korkan padişah, halka görünmekten sıkılmıştı. Gece herkes evine çekildiği bir saatte, yanında çok sevdiği Hasen Can ve veziri Piri Paşa olduğu hâlde bir sandala binerek boğazı geçti ve sarayına girdi. Ertesi günü Sultan'ın Topkapı Sarayı'na girmiş olduğunu duyan halk, hiçbir tören yapamadan dağılmak zorunda kalmıştır.

Selim Hân, "Mısır'ı da mülkünüz arasına aldınız" diyenlere şöyle cevap verdi:

"El-mülkü lillâhi men bizaferin yenîlü meta.

Yerdâ kahren yehvâ nefsuhu derekâ.

Levkâne lî ev ligayri kadrü ünmetin

Fevkat-türâbi le kânel-emrû müşterekâ"

Ma'nâsı: "Mülk, yalnız Allahü Teâlâ'nındır. Bir kimse zafere ulaştığı zaman gurûrlanarak zulmünü artırıyorsa, Allahü Teâlâ onu çok aşağı derecelere indirir. Hâl böyle iken insan gurûrlanabilir mi? Şayet benim veya başka bir kimsenin, yeryüzünde bir parmak ucu kadar toprağı olsa, bu Allahü Teâlâ ile ortaklık iddia etmek değil midir?" kıt'asını söyleyerek Allahü Teâlâ'nın büyüklüğü önünde, kendisinin secde etmekten başka yapacağı bir şey olmadığını bildirdi.

İstanbul'a gelen Mısır âlimleri ve Osmanlı âlimleri toplanarak, hilâfetin resmen Sultan Selim Han'a devredilmesine karar verdiler. Bu haber Selim Han'a ulaştığı zaman gözleri yaşararak secde-i şükre vardı. O cuma, Ayasofya Camii'nde minbere çıkan son Abbasi halifesi, uhdesinde bulunan hilâfet sıfatını Sultan Selim Han hazretlerine devrettiğini bildirdi. Sırtından çıkardığı hilati Padişah'a giydirdi. Uzun bir dua yaparak, Devlet-i Âl-i Osman'ın ömrünün uzun olmasını cenabı-ı Hak'tan talep eyledi. Ertesi cuma günü de Eyyûb Sultan Camii'nde, Ebû Eyyûb-el Ensârî hazretlerinin huzuru şeriflerinde, hilâfet kılıcını Sultan Selim Han'a kuşattı. Böylece Selim Han, "Halîfe-i Müslimîn" sıfatını kazandı. (Bundan böyle, Osmanlı Devleti'nin yıkılmasına kadar bütün Osmanlı padişahları halife olarak vazife yaptılar). Mukaddes emanetler, sarayın en güzel odalarına yerleştirildi. Bu odada ilk defa Sultan Selim Han, Kur'ân-ı Kerim okumaya başladı ve günün yirmi dört saatinde, devamlı olarak Kur'ân-ı Kerim okunmasını vasiyet etti. Bu günden itibaren sarayda, hafızlar günün yirmi dört saatinde Kur'ân-ı Kerim okumaya başladılar. Halifelik kaldırılıncaya kadar bu böyle devam etti.

EY İMAN EDENLER

Karia ECR'N

*Ey İman Edenler Allah'ı çokça anın!
-Enfal Sure:45. Ayet-*

YA RASÛLALLAH! HANZALA MÛNAFİK OLDU!

Hanzala ibni Rebî r.a. anlatıyor:

"Resûl-i Ekrem s.a.v.'in yanındaydık, bize öğüt verdi, cehennemden söz etti. Sonra eve geldim, çocuklarla güldüm, eşimle eğlendim.

Daha sonra evden çıktım.

Yolda ağlayarak giderken Ebû Bekir'e rastladım.

"Neyin var, Hanzala?" diye sordu.

"Hanzala münafık oldu!" dedim.

"Fesühânallah! Sen ne diyorsun?"

"Öyle ya, Resûl-i Ekrem s.a.v'in yanında bulunuyoruz.

Bize cennet ve cehennemden bahsediyor; onları gözümüzle görmüş gibi oluyoruz.

Huzurundan ayrılıp çoluk çocuğumuzun yanına ve işlerimizin başına dönünce, çok şeyi unutuyoruz."

Ebû Bekir r.a. :

"Vallahi biz de aynı durumdayız. Yürü Resûl-i Ekrem'e gidelim." dedi.

Birlikte yola düştük ve Hz. Peygamber'in huzuruna girdik.

Ben:

"Ya Resûlallah! Hanzala münafık oldu." dedim.

"Bu ne demek?" buyurdu.

"Ey Allah'ın Rasulü! Yanında bulunduğumuzda bize cennet ve cehennemden bahsediyorsun; biz de onları gözümüzle görmüş gibi oluyoruz. Senin huzurundan çıkıp çoluk çocuğumuzun yanına ve işimizin başına dönünce, bunların çoğunu unutuyoruz."

Resûlullah s.a.v. şöyle buyurdu:

"Canımı kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, eğer siz benim yanımda bulunduğunuz hâli devam ettirip hep zikirle meşgul olsaydınız, melekler, yattığımız yataklarda yürüdüğünüz yollarda sizinle tokalaşırdı. Fakat ey Hanzala, bir saatinizi ibadete, bir saatinizi dünya işlerine ayırınız." Resûl-i Ekrem bu sözü üç defa tekrarladı."(Müslim Tevbe 12-13 - Tirmizî Kıyâmet 59 - İbni Mâce Zühd 28)

***

Ya Resulullah Hanzala'nın bu sorusu ümmetin de sorunu. Ne zaman ki otursak bir köşede Allah kelâmı dinlesek, ne zaman bir evliyanın sözüne kulak versek içimiz dışımız pür-ü pak... Ne zaman dünyaya daldık hunharca o zaman kalbimiz afat!

Oysa ne diyordun sen: "Hep zikirle meşgul olursanız melekler sizinle musafaha eder." Senin sözün haktır ya Rasulallah, bizim kalplerimiz oynak. Oysa "Müslümanım elhamdulillah" diyen her müslümanın sana uymak borcu var. Yatarken uyurken yemek yerken hatta cima ederken dahi Allah'ın zikri olmalı dilimizde senin gibi. Âişe radiyallahu anhâ şöyle dedi: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Allah Teâlâ'yı her halinde zikrederdi. (Müslim, Hayz 117. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tahâret 9; Tirmizî, Daavât 9; İbni Mâce, Tahâret 11.)

İbni Abbas radiyallahu anhümâ'dan rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Biriniz eşiyle birleşeceği zaman, 'bismillâh, Allâhümme cennibne's-şeytâne ve cennibi's-şeytâne mâ razaktenâ: Allahım! Şeytanı bizden ve bize vereceğin çocuktan uzaklaştır' derse ve bu beraberlikten çocukları olursa, şeytan ona zarar veremez. (Buhârî, Vudû' 8, Bed'ü'l-halk 11, Nikâh 66, Daavât 54, Tevhîd 13; Müslim, Nikâh 116. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Nikâh 45; Tirmizî, Nikâh 8.)

Huzeyfe ve Ebû Zer radiyallahu anhümâ şöyle dediler:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yatağına yattığı zaman: "Bismike'llâhümme ahyâ ve emût: Allahım! Senin ismini anarak ölür, dirilirim (uyur, uyanırım)" derdi. Uykudan uyanınca da: "Elhamdulillahillezî ahyânâ ba'de mâ emâtenâ ve ileyhi'n-nüşûr: Bizi öldükten sonra dirilten Allah'a hamdolsun. Yeniden diriltilip huzurunda toplayacak olan da O'dur" derdi. (Tirmizî, Daavât 28. Ayrıca bk. Buhârî, Daavât 7, 8, 16, Tevhîd 13; Müslim, Zikir 59; Ebû Dâvûd, Edeb 98; İbni Mâce, Duâ 17.)

"Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbirini izlemesinde derin kavrayış sahipleri için alınacak dersler vardır. Onlar ki ayakta, oturarak ve yanları üzerinde iken hep Allah'ı hatırlayıp anarlar, göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde inceden inceye düşünürler." (Al-i İmran: 3/190-191)

"Ve Rabbinin hoşnutluğunu umarak, sabah akşam O'na yalvarıp yakaranlarla birlikte, sen de sabret. Dünya hayatının cazibesine kapılarak gözlerini onlardan ayırma, iyi ve güzel olan ne varsa, hepsini terkedip bencil arzuları peşine düştüğü için, kalbini bizi hatırlamaya karşı duyarsız kıldığımız kimseye de uyma. Zaten o işinde sınırı aşmıştır." (Kehf: 18/28)

Ebû Hüreyre radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Allah Teâlâ'nın yollarda dolaşıp zikredenleri tesbit eden melekleri vardır. Bunlar Cenâb-ı Hakk'ı zikreden bir topluluğa rastladıkları zaman birbirlerine "Gelin! Aradıklarımız burada!" diye seslenirler ve o zikredenleri dünya semâsına varıncaya kadar kanatlarıyla çevirip kuşatırlar. Bunun üzerine Allah Teâlâ, meleklerden daha iyi bildiği halde yine de onlara:

- "Kullarım ne diyor?" diye sorar. Melekler:
- Sübhânallah diyerek seni ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan tenzih ediyorlar, Allâhü ekber diye tekbir getiriyorlar, sana hamdediyorlar ve senin yüceliğini dile getiriyorlar, derler. Konuşma şöyle devam eder:
- "Peki onlar beni gördüler mi ki?"
- Hayır, vallahi seni görmediler.
- "Beni görselerdi ne yaparlardı?"

– Şayet seni görselerdi sana daha çok ibadet ederler, şânını daha fazla yüceltirler, ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan seni daha çok tenzih ederlerdi.

– “Kullarım benden ne istiyorlar?”

– Cennet istiyorlar.

– “Cenneti görmüşler mi?”

– Hayır, yâ Rabbi! Vallahi onlar cenneti görmediler.

– “Ya cenneti görseler ne yaparlardı?”

– Şayet cenneti görselerdi onu büyük bir iştiyakla isterlerdi, onu elde etmek için büyük gayret sarfederlerdi.

– Bunlar Allah’a neden sığınıyorlar?”

– Cehennemden sığınıyorlar.

– “Peki cehennemi gördüler mi?”

– Hayır, vallahi onlar cehennemi görmediler.

– “Ya görseler ne yaparlardı?”

– Şayet cehennemi görselerdi ondan daha çok kaçarlar, ondan pek fazla korkarlardı.

Bunun üzerine Allah Teâlâ meleklerine:

– “Sizi şahit tutarak söylüyorum ki, ben bu zikreden kullarımı bağışladım” buyurur. Meleklerden biri:

– Onların arasında bulunan falan kimse esasen onlardan değildir. O buraya bir iş için gelip oturmuştu, deyince Allah Teâlâ şöyle buyurur:

– “Orada oturanlar öyle iyi kimselerdir ki, onların arasında bulunan kötü olmaz.” Buhârî, Daavât 66.

Ayrıca bk. Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 251–252, 358–359

Müslim’in bir rivayeti şöyledir:

Ebû Hüreyre radiyallahu anh’den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ’nın diğer meleklerden ayrı, sadece zikir meclislerini tespit etmek üzere dolaşan melekleri vardır. Allah’ın zikredildiği bir meclis buldular mı, o kimselerin aralarına otururlar ve diğer melekleri oraya çağırarak cemaatin arasındaki boş yerleri ve oradan dünya semasına kadar olan mesafeyi kanatlarıyla doldururlar. Zikredenler dağılınca onlar da semâya çıkarlar. Allah Teâlâ daha iyi bildiği halde onlara:

– “Nereden geldiniz?” diye sorar. Melekler de:

– Yeryüzündeki bazı kullarının yanından geldik. Onlar Sübhânallah diyerek ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan seni tenzih ediyorlar, Allâhü ekber diye tekbir getiriyorlar, lâ ilâhe illallah diyerek seni tehlil ediyorlar, elhamdülillâh diyerek sana hamdediyorlar ve senden istiyorlar, derler. (Konuşma şöyle devam eder):

- “Benden ne istiyorlar?”
- Cennetini istiyorlar.
- “Cennetimi gördüler mi?”
- Hayır, yâ Rabbi, görmediler.
- “Ya cenneti görseler ne yaparlardı?”
- Senden güvence isterlerdi.
- Benden neden dolayı güvence isterlerdi?”
- Cehenneminden yâ Rabbi.
- “Peki benim cehennemimi gördüler mi?”
- Hayır, görmediler.
- “Ya görseler ne yaparlardı?”
- Senden kendilerini bağışlamamı dilerlerdi.

Bunun üzerine Allah Teâlâ şöyle buyurur:

– “Ben onları affettim. İstediklerini onlara bağışladım. Güvence istedikleri konuda onlara güvence verdim.

Bunun üzerine melekler:

– Yâ Rabbi, çok günahkâr olan falan kul onların arasında bulunuyor. Oradan geçerken aralarına girip oturdu, derler. O zaman Allah Teâlâ şöyle buyurur:

– “Onu da bağışladım. Onlar öyle bir topluluktur ki, onların arasında bulunan kötü olmaz.” Müslim, Zikir 25. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 129.

Yine Ebû Hüreyre ile Ebû Saîd el-Hudrî radiyallahu anhümâ’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Bir topluluk Allah’ı zikretmek üzere bir araya gelirse melekler onların etrafını sarar; Allah’ın rahmeti onları kaplar; üzerlerine sekînet iner ve Allah Teâlâ onları yanında bulunanlara över.” Müslim, Zikir 39, 38.

Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 14; Tirmizî, Daavât 7; İbni Mâce, Mukaddime 17.

Ebû Vâkıd Hâris İbni Avf radiyallahu anh şöyle dedi:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Mescid-i Nebevî’de oturmuş, sahâbîler de onun etrafını almışken karşıdan üç kişi çıkageldi. İki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’e doğru yöneldi, diğeri gitti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in yanına gelenlerden biri cemaatin arasında bir boşluk görüp oraya oturdu. Öteki ise cemaatin arkasına gidip oturdu. Üçüncü adam da çekip gitti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sözünü bitirince (bunlar hakkında) şöyle buyurdu:

“Size şu üç kişinin durumunu haber vereyim mi? Onlardan biri Allah’a sığındı, Allah da onu barındırdı. Diğeri (insanları rahatsız etmekten) utandı, Allah da ondan hayâ etti. Ötekine gelince, o (bu meclisten) yüz çevirdi, Allah da ondan yüz çevirdi.” (Buhârî, İlim 8, Salât 84; Müslim, Selâm 10. Ayrıca bk. Tirmizî, İsti’zân 29.)

Ebû Saîd el-Hudrî radiyallahu anh şöyle dedi:

Muâviye radiyallahu anh mescidde halka halinde oturan bir cemaatin yanına geldi ve:

– Burada niçin böyle toplandınız? diye sordu.

– Allah’ı zikretmek için toplandık, diye cevap verdiler. O tekrar:

– Allah aşkına doğru söyleyin. Siz buraya sadece Allah’ı zikretmek için mi oturdunuz? diye sordu.

– Evet, sadece bu maksatla oturduk, dediler. Bunun üzerine Muâviye:

– Ben sizin sözünüze inanmadığım için yemin vermiş değilim. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’em benim kadar yakın olup da benden daha az hadis rivayet eden yoktur. Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir ilim halkasında oturan sahâbîlerinin yanına geldi de onlara:

– “Burada niçin oturuyorsunuz?” diye sordu.

– Bize İslâmiyet’i nasip ederek büyük bir lutufta bulunması sebebiyle Allah’ı zikretmek ve ona hamdetmek için oturuyoruz, diye cevap verdiler. Resûl-i Ekrem:

– “Gerçekten siz buraya sadece Allah’ı zikretmek için mi oturdunuz?” diye sordu.

– Evet, vallahi sadece bu maksatla oturduk, dediler. Bunun üzerine Allah’ın Resûlü:

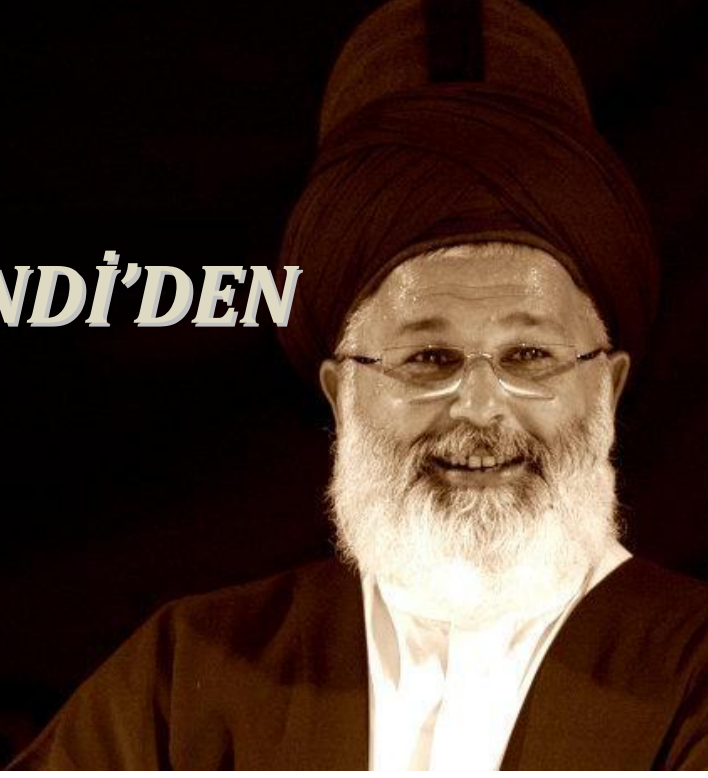
– “Ben size inanmadığım için yemin vermiş değilim. Fakat bana Cebrâil gelerek Allah Teâlâ’nın meleklerle sizinle iftihar ettiğini haber verdi de onun için böyle söyledim” buyurdu. (Müslim, Zikir 40. Ayrıca bk. Nesâî, Kudât 37.)

Hanzala Allah seni cennetinde, zikrullahı kalbimizde barındırsın. Hanzalalar münafık olmasın.

Selam ve dua ile...

MUSTAFA ÖZBAĞ EFENDİ'DEN GÜL DESTESİ

Nisa YILDIZ

RAMAZAN SOHBETİ

Allah (celle celaluhu) orucu geçmiş ümmetlere farz kıldığı gibi Peygamber Efendimiz' in (sallallahu aleyhi vesellem) ümmetine de farz kılmıştır. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) “Kim Ramazan orucunu tutar da affolmazsa ona şaşarım.” buyurmuştur. Bu nedenle oruç, ümmeti Muhammed'in affolması için bir kapı, bir vesiledir. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) ve geçmişteki diğer peygamberlerin de hiç terk etmedikleri Allah (celle celaluhu)'ın emridir oruç.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) bir hadisi şerifinde “ Oruç sabrın yarısıdır. Sabır da imanın yarısıdır.” buyurmuştur. O halde oruç sabrın yarısı ise sabır da imanın yarısı ise oruç dinin dörtte biridir. Yani çeyreğidir. Diğer bir çeyreği namaz, bir çeyreği hac, bir çeyreği de zekât vermektir.

Orucun sevabı Allah ile o kişi arasında belirlenir. İslam'da sevaplar 10 kattan 700 katına kadar çıkarılabilir. Örneğin bir kimse namaz kılsa Cenabı Hak alacağı sevabı 10 ile 700 katı arasında değiştirebilir. Ama Cenabı Hak oruca böyle bir sınır koymamıştır. İsterse onu 800 kat, 1.000 kat, 3.000 kat, 100.000 kat arttırabilir.

Namaz kılan kişinin sağındaki melek “ Bu kişinin kıldığı namazın 300 kat veya 500 kat sevabı vardır” diye yazabilir. Ama orucu tuttuğumuzda o melek Allah'a sorar : “ Ya Rabbi! Tuttuğu oruç karşılığında bu kişiye ne kadar sevap vereyim?” Cenabı Hak: “ Onu ben belirleyeceğim, siz yazmayın” der.

O yüzden nefsi mutmaine getirmenin en kısa yolu oruç tutmaktır. Eğer insanlar nefsi mutmaineye çıkmak istiyor veya o derecede kalmak istiyorsa oruçlarını tutmalıdırlar. Bir kimse oruca sımsıkı sarılmaz ise iddia ediyorum nefsi mutmainede duramaz. Hele ki bu zamanda.

Allah (celle celaluhu) buyuruyor ki “Şeytan sizin damarlarınızda dolaşır.” Peygamber Efendimiz de (sallallahu aleyhi vesellem): “Siz onun yollarını tıkayınız.” buyurmuştur. Şeytanın yolunu tıkanmanın en güzel yolu şehvet kapısını kapatmaktan geçer. Şehvettir insanları alt eden. Siz şehveti sadece kadınlara karşı duyulan istek olarak algılıyorsunuz. Hayır! Şehvet insan kalbinde, Kuran ve sünnet dışındaki her şeye duyudan istektir. Yani bir kimsenin birisine kin duyması da şehvettir. Birine küsmesi de şehvettir. Şehveti terbiye eden, helal daireye koyan oruçtur.

Peygamber Efendimiz Hz Aişe anamıza buyuruyor: “Ya Aişe! Cennet kapında devamlı dur. Onu devamlı çal, onu devamlı tıklat.” “Ne ile ya Resulullah?” Hz Muhammed(sallallahu aleyhi vesellem): “ Açlıkla ya Aişe, açlıkla.” O zaman oruç cennet kapısında durma yeridir. O zaman oruç insanın şeytanını kahreden, şeytanını yenen, alt eden bir ibadettir. Oruç, Allah yolunda mücadele etmektir. Allah yolunda cihad etmektir. Allah'ın yolunda dimdik durabilmek için insanlara bir kapıdır. Oruç insanın nefsinin terbiye eden en önemli kırbaçtır. Eğer bir kimsenin orucu yoksa o kimsenin takvası yoktur. O yüzden oruca sımsıkı sarılmamızdır.

HZ. MUHAMMED MUSTAFA (SAV) HAZRETLERİNİN İSMİ ŞERİFLERİ

Hak Teala zatın etti Rahmeten lil alemin
Kıldı ünvanı sıfatın Sadık'uk Vadul Emin
Süleyman Çelebi

Salat ve selam alemlere rahmet Muhammet Mustafa (sav) . . .

Vahid (sav) İsm-i Şerifi: Allah Vahid olduğu gibi onun en sevgili kulu ve nebiler silsilesinin sonuncusu olan Hz Muhammed de Vahiddir, birdir, tektir, yeganedir, bediidir.

Cenabı Hak Peygamber aleyhisselam'a "Biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik." buyurur. Madem o bütün alemlere rahmet olarak gönderilmişti; elbette birdir, eşi benzeri yoktur, VAHİD'dir.

Bütün insanlara ve cinlere, bütün çağlara, hatta bütün varlıklara rahmet olarak gönderilen Hz Muhammed asm öyle bir VAHİD'dir ki onun mübarek teninden dökülen bir damla ter dahi eşsiz ve benzersiz yaratılışına zerrelere adedince şahitlik eder.

Mahi (sav) İsm-i Şerifi: Mahi mahveden demektir. Alemlere rahmet olan peygamberin ismi neden Mahi'dir? Çünkü o küfrün karanlıklarını mahvetmiştir. Kızlarını diri diri toprağa gömecek kadar kalpleri katılmış ve kararmış bir kavmin bu adetlerini mahvedip köklerini kazımıştır. O Allah'a ortak koşulan putları mahvetmiştir.

Haşir (sav) İsm-i Şerifi: Peygamber Efendimiz'in bir mübarek ismi de HAŞİR'dir. Şu alem kaldırılıp yerine başka bir alem getirildiğinde, bizler yeniden diriltiliriz. O gün din günüdür ve Allah din gününün sahibidir. O dehşetli günde Allah Rasulu'nun şefaathatları altında toplayacaktır.

Sadık İsm-i Şerifi: Onun dudaklarından dökülen tek bir söz yoktur ki yalan olsun. Onun ağzından asla şaka yollu da olsa doğru olmayan bir söz çıkmazdı. Zaman zaman ashabına şakalar yapar. onları gülümsetirdi. Bir gün yine latifeli biz söz söylemişti de yine ashabından birisi: " Ey Allah'ın Resulu siz de bizimle şaka yapıyorsunuz." buyurmuştu. Resulullah ona şöyle buyurmuştu. Evet ama ben asla yalan söylemem." Böylece hem ashabına hemde tüm ümmetine şaka yapmanın ölçüsünü vermiş oldu.

Dihye IŞIK

ONLAR YILDIZLAR

Erva YAREN

*İlk kez Kâbe’de Kur’an okuyarak müşriklere İslam mesajını tebliğ eden,
Kur’an-ın en büyük tercümanı,
Sözüne, bilgisine, tavsiyelerine sarılan,
İlk müslümanlardan,
Hz. Ömer’in : "Bu, ilimle doldurulmuş bir dağarcıktır." diyerek iltifatta bulunduğu, muhaddis,
fakih ve müfessir.*

ABDULLAH BİN MESUD

Mekkeli olan sahabenin adı Abdullah, künyesi Ebu Abdurrahman’dır. Babası Mes’ud, annesi ise Ümmü Abd (Radıyallahu Anha) dır.

İslâm’dan önce dürüst bir genç olarak tanınan Abdullah, İslam’ın yayılışını iştir iştirmez müslüman olan ilklere dendir. Hatta bu hususta kendisi şöyle demektedir: “Ben Müslümanların altıncısıyım. O zaman yeryüzünde altı kişiden başka müslüman yoktu.”

Müslüman olmadan önce Ukbe bin Ebu Mu’ayt’ın koyunlarını güderdi. Bir gün koyun güderken Resulullah ve Hazret-i Ebu Bekir kendisinden süt istediler. Süt olmadığını söylemesi üzerine, Peygamber Efendimiz hiç yavrulamamış bir koyunun memesini sıvazladı, meme derhal şişti ve bol süt verdi. Rasulullah, şaşır an İbni Mesud’un başını okşadı ve “Sen küçük bir öğrencisin. Allah sana rahmet etsin,” dedi. Müslümanların altıncısı olma şerefine kavuştu. Müslüman olduktan sonra Ukbe’nin yanından ayrıldı ve Peygamber Efendimiz’in hizmetine girip yanında bulundu. Kur’an-ı Kerim’i iyi öğrendi. Pek çok hadis-i şerif dinledi ve ezberledi. Sahabe ve tabiinden pek çok kimse ve hatta Ebu Hüreyre ile İbn-i Abbas bile kendisinden hadis-i şerif rivayet etmişlerdir.

Abdullah bin Mes’ud (Radıyallahu Anh) kısa boylu, esmer, zayıf bünyeli ve cılız bacaklı olmasına rağmen Habeşistan’a ve Medine’ye olmak üzere iki hicret gerçekleştirmiş. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) İbni Mes’ud’u Mekke’de Zübeyir bin Avvam (Radıyallahu Anh) ile kardeş kılmıştır. Bedir’den itibaren bütün savaşlarda Uhud’da, Hendek’te, Biat-ı Rıdvan’da, Mekke’nin fethinde ve Tebük Seferlerinde bulundu. Rasulullah’ın vefatından sonra da Şam bölgesi fetihlerine iştirak etmiştir. Bir gün Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) in isteği üzerine bir ağaca tırmanmış, bazı sahabe arkadaşları bacağına inceliğinden dolayı gülüşmüşlerdi. Bunun üzerine Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): “Kıyamet gününde mizanda Uhud Dağı’ndan daha ağır gelecek olan bir ayağa mı gülüyorsunuz?” buyurdu.

Sahabeler Allah’ın Kitabı’nı en iyi bilenlerden birinin de Abdullah olduğunu bilmekteydiler. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: “Kur’an’ı şu dört kişiden alınız: Abdullah bin Mes’ud, Huzeyfe’nin azatlısı Salim, Muaz bin Cebel ve Ubeyy bin Ka’b’dan.” [Buhari] Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) İbni Mes’ud’un Kur’an okuyuşunu çok beğenir, bazen ona Kur’an okutur [Buhari] ve “Kim yeni indiği tazelikte Kur’an okumayı arzularsa Ümmü Abd’ in oğlunun kıraati ile okusun.” diyerek övgüsüne mazhar olmuş, bizzat Allah’ın Rasülü’nün ağzından 70 sureyi ezberlemiştir. Hz. Abdullah bin Mes’ud: "Bir gün Rasulullah'in huzurunda Nisa Suresi'nden bir bölüm okuyordum.

"Her ümmetten bir şahid getirdiğimiz, seni de onların üzerine şahid getirdiğimiz vakit, bakalım onların halini nice olacak?" (Nisa, 4/41) ayeti kerimesine geldiğim zaman, Rasulullah'ın gözleri yasarmı, "buyurdu.

Ashab-ı Kiram'dan olan İbni Mes'ud (Radıyallahu Anh) şöyle söylemektedir: "Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin ile söylüyorum ki, Allah'ın Kitabı'ndan nerede ve ne hakkında indirildiğini bilmediğim hiçbir sure yoktur. Eğer Allah'ın Kitabı'nı daha iyi bilen, kendisine ulaşabileceğim birisinin olduğunu bilsem muhakkak ona giderdim." [Buhari]

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) nin: "Seni alıkoymadıkça evimin örtüsünü kaldırabilir ve fısıltıları dinleyebilirsin. Bu girme iznidir." dediği [Müslim] ve annesiyle birlikte Muhammed'in (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) evine çok sık ve rahat bir şekilde girmesi sebebiyle Ebu Musa, Hz. İbni Mesud'u Peygamberimiz'in ev halkından zannetmiştir. [Buhari-Müslim]

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) in: "İlmi dört kişiden alınız." [Tirmizi] dediği kişilerden birisi de oydu. (Diğerleri Ebu'd Derda, Selman-ı Farisi ve Abdullah bin Selam'dır.) Ebu Mes'ud (Radıyallahu Anh), İbni Mes'ud (Radıyallahu Anh) hakkında: "Rasulullah'ın kendinden sonra geride Allah'ın Kitabı'nı ondan daha iyi bilen bir kimse bıraktığını bilmiyorum." demiştir. [Müslim]

İslami tebliğin Mekke döneminde, Kabe'nin etrafında Rahman Suresi'nden okuması nedeniyle müşrikler tarafından dövüldüğü, buna rağmen "Allah düşmanları gözümde hiç bu kadar küçülmemişlerdi." diyerek imanın gayretini dile getirmiştir.

Hazreti Ömer (Radıyallahu Anh), Ammar bin Yasir ile İbni Mes'udu Kufe'ye gönderdiğinde yöre halkına yazdığı mektupta şöyle yazmıştı: "Ben size Ammar'ı emir, İbni Mesud'u da muallim ve vezir olarak gönderdim. O ikisi, Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) in Bedir'e katılan ashabının seçkinlerindedir. Onları dinleyin ve peşlerinden gidin. Abdullah bin Mes'ud'dan faydalanma hususunda sizi kendime tercih ettim." [İbni Mace] ifadesiyle onun kadr-i kıymetini dile getirir. Ashap içerisinde ilmiyle öne çıkan yedi sahabeden biridir. (Abdullah İbn-i Abbas, Abdullah İbn-i Ömer, Abdullah İbn-i Mes'ud, Abdullah İbn-i Ravâha, Abdullah İbn-i Selam, Abdullah bin Amr bin As, Abdullah bin ebi Evfa)

Meşhur tabiin imamlarından Mesruk (Rahmetullahi Aleyh) ise: "Muhammed'in (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ashabıyla yakın ilişkiler içinde bulundum ve içlerinde altı kişinin ilmin doruğuna ulaştığına tanık oldum. Bunlar Ömer, Ali bin Ebi Talib, İbni Mes'ud, Zeyd, Ebu'd-Derda ve Ubeyy (Radıyallahu Anhum) dir. Sonra bu altı kişi ile yakınlık kurdum ve bunların ilimlerinin Ali ile İbni Mes'ud'da zirveye ulaştığını gördüm." demektedir. [Siyeru A'lâmi'n-Nübela]

Hicaz (Arabistan) fıkhı da Ömer, Aişe, İbni Ömer ve İbni Abbas (Radıyallahu Anhum) in rivayet, hüküm ve fetvalarına dayanmaktadır. Abdullah bin Mes'ud (Radıyallahu Anh): "Bedenine dövme yapan ve yaptıran, yüzünün tüyünü yolan, dişlerinin arasını ayırtarak Allah'ın yarattığını değiştiren kadınlara Allah lanet etmiştir." dediğinde Ümmü Ya'kub isimli bir kadın: "Ben Kur'an'ı okudum ve bu söylediklerine rastlamadım." diyerek itiraz etmişti. Bunun üzerine İbni Mes'ud eşsiz ilmiyle kadına şöyle cevap vermişti: "Sen Kur'an'da 'Rasul size ne verdiyse onu alın ve size neyi yasak ettiyse ondan da sakının.' Haşr 7 ayetini okumadın mı? Şüphesiz ki Rasulullah bu kişilere lanet etti."

Büyük alimlerden olduğu herkesçe bilinen İbni Mes'ud (Radıyallahu Anh) az hadis rivayet ederdi. Bu da hadis metinleri hususundaki titizliğinden ve üstün takvasından ileri gelirdi. Lafızlarına son derece ihtimam gösterir, rivayette şiddetli davranır, öğrencilerini de gevşeklikten men ederdi. Amr bin Meymun (Rahmetullahi Aleyh) dan şöyle rivayet edilmiştir: "İbni Mes'ud (Radıyallahu Anh) her perşembe günü ders yapardı. Onunla buluşmayı hiç kaçırmazdım. Bir yıl boyunca Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) tan hiç hadis rivayet etmediği olurdu. Herhangi bir şey hakkında kimseye 'Rasulullah şöyle buyurdu.' dediğini işitmedim. Yalnız bir akşam 'Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu.' dedi ve hemen başını öne eğdi. Biraz sonra ona baktım ki, gömleğinin ilikleri çözülmüş, gözleri yaşlarla dolup taşmış ve boyun damarları şişmiş vaziyetteydi. Müteakiben: 'Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) böyle veya buna yakın buyurdu.' dedi." [İbn Mace-Hakim]

Kuvvetli hafızası ve üstün ilmine rağmen hadis rivayetindeki bu titizliği sebebiyle kendisinden yalnız 848 adet hadis rivayet edilmiştir. [Cevamiu's-Sire] Bunlardan 64'ünü Buhari ve Müslim ittifaken, 21'ini Buhari ve 35'ini Müslim münferiden sahihlerinde rivayet etmiştir. Her biri ilimde ayrı birer şöhret olmuş Alkame, Esved, Mesruk, Ubeyde, Haris, Kadı Şüreyh gibi tabiin imamları başta olmak üzere birçok öğrencisi kendisinden ilim almışlar ve bize ulaştırmışlardır. Hicrî 32. yılda 60 yaş civarında Medine-i Münevvere'de vefat etti. Cenaze namazını bizzat halife Osman (Radıyallahu Anh) kıldırdı ve Medine'deki Cennetü'l-Baki'ye defnedildi.

“Salihlerin orucu, kalbendir.” (Mustafa Özbağ)

ORUCU HİSSETMEK

Ramazan, Allah rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) için bambaşka bir mevsimdi. Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) bizim bu ayı bambaşka duygu ve ifadelerle geçirmemiz gerektiğini buyurmuştur. Bu ayı bir ilkbahar mevsimi gibi görebiliriz. Baharda nasıl doğa kendisini yeniliyor ise bizde kendimizi yenilemeliyiz. Yenilenme ayındayız, temizlenme ve tazelenme ayı... Temizlenip Allah'a yaklaşma yakınlaşma ayı... İbadetler, zikirler, dualar ile Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in sünnetlerini yerine getirmeye çalışarak, yeni hadis-i şerifler okuyup yeni sünnetler öğrenmeye çalışarak Allah'a (celle celaluhu) yakınlaşma yolunu tutabiliriz. Ramazan-ı Şerif bize bunları getirir. Eğlenceleri, lüks iftar sofralarını ve tatilleri değil... Bunlar Ramazan Ayı'nın ve orucun edebine uygun değildir. Edep, Allah'ın istediği gibi bir kul olmaya çalışmak, haramlardan ve günahlardan sakınmak ve O'na(celle celaluhu) yaklaşmak, ona koşmaktır. “Her kim inanarak ve karşılığını da Allah'tan bekleyerek Ramazan gecelerini ibadetle değerlendirirse o kimsenin geçmiş günahları bağışlanır.” (Müslim, Salatül Müsafirin: 25; Ebu Davud, Ramazan: 1, Tirmizi)

Bu ayda çokça Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in hadislerini okumak, sünnetlerine sımsıkı yapışmak ve Allah'ı (cellecelaluhu) çokça zikretmek gerekir. İbadetlerimizin artması gerekir. Orucu hissetmemize yardımcı olacak olanlar bunlardır. Ramazanda var ise küskünlükler, dargınlıklar ortadan kalkmalı; akraba ziyaretleri, iftar davetleri, davetlere icabetler olmalı. Bunlar müslüman kardeşler arasında bağların sıkılaşmasını sağlar ve islam dininin güzelliğini ortaya koyar. Yardımlaşmak, paylaşmak, sevmek... Hislerimizi kuvvetlendirir.

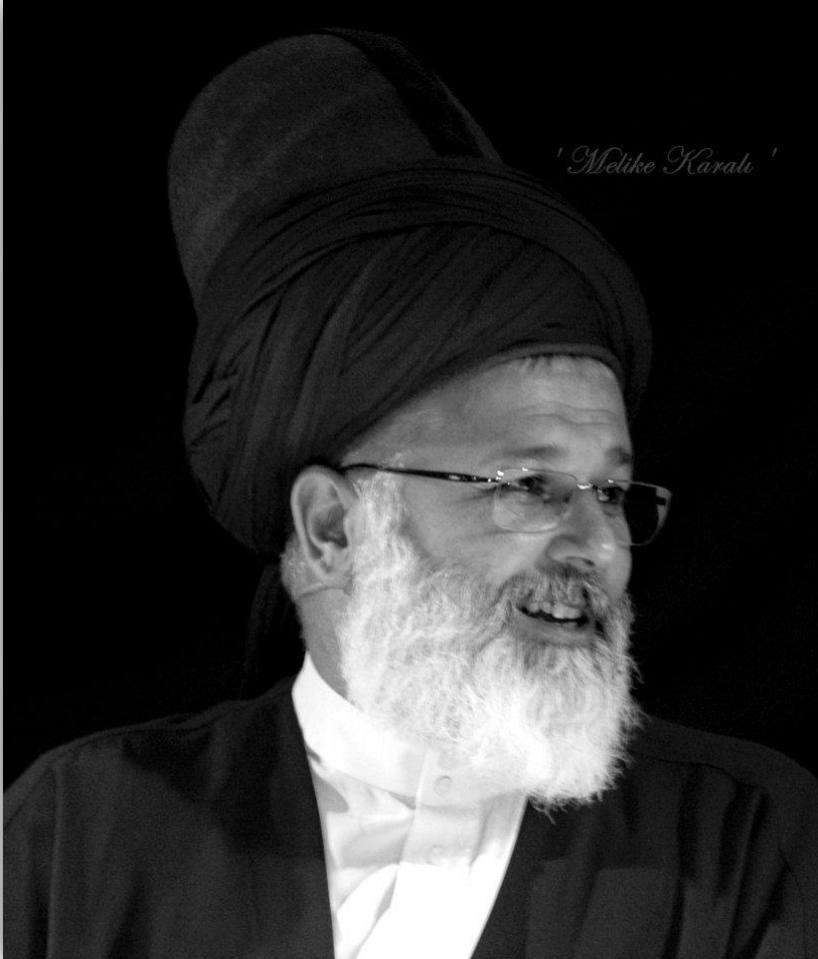
Orucu, Allah'ın bize verdiği bir emanet olarak görebiliriz. O emaneti en güzel şekilde muhafaza etmek gerekir. Zamanı geldiğinde de sahibine en güzel şekilde teslim edilir.

Oruç sadece yemekten içmekten kesilmek değildir der Bayındırlı Hacı Mustafa Efendi Hazretleri. Orucu edebiyle tutmak gerekir. Mustafa Efendi Hazretlerinin 1 Ekim 2005 Tarihli Gazcılar'da yaptığı sohbette "Ben sizden Has'ül hasın orucunu istiyorum. Salihlerin orucunu istiyorum. Eğer biz ehli tasavvuf isek, salihlerin orucuna gözümüzü dikeceğiz. Yani gözümüzü haramlardan sakınacağız., birinci işaret. Biz dilimizi haramlardan sakınacağız, ikinci işaret. Bu salihlerin orucu." dediği gibi salihlerin orucuna gözümüzü dikmeliyiz. Salihlerin iftar sofralarında fakir fukaralar da olur. İftar soframıza çağırdığımız arkadaşlarımız, kardeşlerimiz, akrabalarımız arasında fakir fukara arkadaşlarımız da olsun. Bir hadis-i Şerifte Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) "Eğer kalbinin yumuşamasını istiyorsan fakiri doyur, yetimin başını okşa!" (Ahmed, II, 263, 387) "Eğer orucunuz salihlerin orucu olacaksa sofranızda fukara olsun. Eğer orucunuz salihlerin orucu olacaksa kalbinizi tutun, kalbinizi muhafaza edin. Kalbinizi muhafaza edemiyorsanız o salihlerin orucu değil. Has'ül has orucu değil. Çünkü salihlerin orucu kalbendir." (Mustafa Özbağ-1 Ekim 2005)

Orucumuzu sadece midemize değil, dilimize, azalarımıza, duygularımıza, kalbimize de tutturmamız gerekiyor. Gıybet, dedikodu, iftiradan sıyrılarak dilimizi, hayırlı işler üzerinde bulunarak azalarımızı, suizandan uzaklaşarak hüsnü zana yaşayıp duygularımızı terbiye ederekten orucumuzu tutmak o orucu edebiyle tutmak olsa gerek. Muhabbetli olmak, ihlas ve samimiyetle orucumuzu tutmak gerekir. Kalpte kötü duygulara yer vermediğimizde orucu hissedebiliriz. Orucun lezzetini ancak öyle alabiliriz. Ve elbette ki az yemeliyiz. Sahurlarımız ve iftar sofralarımızdaki edebimiz az yemek yapmak ve az yemektir. Çok yemek orucu hissetmemize de mani olacaktır. Açlığımızı hissetmeliyiz. Midemizin oruç tuttuğunu hissetmeliyiz. Eğer salihlerin orucunu tutmak istiyorsak iftar sofralarımız mütevazi olmalıdır. Hazreti Mevlana Celaleddin-i Rumi hazretlerine iki çeşit yemek gelir. Hanımına der: "Hatun! Bugün soframız firavun sofrasına benzedi!" Eğer yalnız başımıza sahur yapıyorsak bir dilim ekmek, peynir veya zeytin veya bir tas çorba yeter... Hazreti Peygamber

(sallallahu aleyhi ve sellem) mescidden sabahleyin eve gelir, yiyecek bir şey var mı, diye sorardı. Bazen evde yiyecek bir şey bulunmaz ve kendisine: "Yok yâ Resûlallah!" diye cevap verilirdi. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) da" öyle ise ben oruçluyum"derdi. (Müslim, Sıyam, 169)

Yapılan her ibadette edebe riayet etmek, yapılan ibadeti güzelleştirir ve bizi Allah'a daha çok yakınlaştırır. Oruç ibadetinde edebe riayet etmek, onu hissetmeye çalışmaktır. Orucu hissetmek ise sadece yemeyerek değil, davranışlarımıza dikkat ederek, dilimizi tutarak, haramlardan uzak durmaya çalışarak, kalbimizi kontrol ederek, onu kötü düşüncelerden uzak tutarak mümkün olur. Allah kalplerimize şifa versin inşallah.

Kenz-i Mahfi

SAVM-I PİRAN (Piranların Orucu)

Allah, mübarek Ramazan Ayı'nı diğer aylarda bulunmayan hayır ve bereketli birçok özellikle süslemiştir. Bu ay müminler için rahmet ve mağfiret ayıdır. Ramazan evveli rahmet, ortası mağfiret sonu da cehennem azabından azad olma ayıdır. Ramazan ayı girdiği zaman cennetin kapıları açılır, cehennem kapıları kapanır. Nitekim Rasulullah (s.a.v): "İnsan, Ramazan Ayı'nın faziletini bilseydi, yılın hepsinin Ramazan olmasını isterdi." buyurmuştur.

Ömrünü İslam'a adanmış pir efendilerimiz de namaz ve oruca tutkunluk derecesinde bağlılardı. Fakat ulaştıkları derecelere sadece bu ibadetler vasıtasıyla yetişmediler. Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme benzettikleri üstün ahlaklarıyla bu ibadetlerini tamamladılar. Bir Ramazan günü Pirimiz Abdulkadir Geylani (kaddesallahu sırrahu) ve dostları çölden geçiyorlardı. Hava oldukça sıcaktı. Tuttukları oruçtan dolayı açlık onların takatini kesmiş ve onları halsiz bırakmıştı. Buna rağmen, yollarına devam ediyorlardı. Bu sırada karşılarında bir ışık belirdi ve onlara şöyle seslendi: -"Ben sizin rabbinizim Ramazan'da yemek içmek size haramdır; ama şimdi size helal kıldım. Yiyiniz içiniz." Bu ilginç durum karşısında heyecana kapılan bazıları, hemen su kaplarına ve yiyeceğe el attılar. Tam bu sırada Abdulkadir Geylani (kaddesallahu sırrahu) dostlarını uyardı: "Sakın oruçlarınızı açmayın!" Sonra sesin geldiği tarafa dönüp: "Euzu billahi mine'ş-şeytani'r-racim. Euzu billahimine şerri zalike" (Kovulmuş şeytandan Allaha sığınırım. Bu görünen şeyin zararından Allaha sığınırım) der demez nur görünen şey bir anda kapkara kesildi! Şeytan kendisini süslü göstererek onları aldatmaya yeltenmiş ama oyunu çabucak ortaya çıkmıştı.

Yine Pirimiz Geylani Hazretleri'nin (kaddesallahu sırrahu) henüz iki-üç aylıkken görülen kerametlerini annesi şöyle anlattı: "Oğlum henüz birkaç aylıktı. Mübarek Ramazan ayı geldi. Birinci gün şafak söktükten güneş batıncaya kadar bütün gün hiç süt emmedi. İkinci gün de aynı durum tekrar edince anladım ki Abdulkadir oruç tutuyor. İkinci sene Şaban ayının sonuna doğru hava fazla bulutlu olduğu için halk Ay'ı göremedi. Ramazan'ın başlama tarihini tespit edemediler. Abdulkadir'in bu meziyetini bilenler hemen annesinin yanına gidip onun süt emip emmediğini sordular. Gerçekten o gün Abdulkadir Geylani (kaddesallahu sırrahu) şafaktan beri süt emmemişti. Daha sonra o günün Ramazan'ın birinci günü olduğu anlaşıldı. Pir Efendilerimiz daha beşikteyken islam ile tanıştı. Ramazân-ı şerifte gün boyunca süt emmez, iftâr olunca emerdi. Bu hâlini şu beyti ile anlatır: "Başlangıcım şöyleydi, dillerde söylenirdi. Beşikteyken oruçtum, bunu herkes bilirdi." Hazreti Mevlana'nın da oruç hususunda gayreti ve tahammülü de şaşılacak bir derecede idi. "Açlık yeryüzünde Allah'ın bir taamıdır. Allah sevdiklerinin bedenlerini onunla canlı tutar." hadis-i şerifinin hakikatine ermiş de onu yaşıyordu. Pirimiz Mevlana'nın aç kalmalığı son derecesine varmış idi. Yaşamını Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e benzetmiş, doyasya yemek yememişti. "Kırk yıl geceleri midemde yemek bulunmadı." "Madem ki geceyi rabbimin huzurunda geçirdim, bu saadete erdim, Rabbimin yemeği ruhuma ulaştı, beni manen doyurdu" diye buyurmuşlardı. Hazreti Mevlana'nın en çok yediği yemek on lokmayı geçmezdi. "İçimde öyle bir ejderha vardır ki, yemeğe tahammül edemiyor" diye buyurdu. Açlık hususunda şöyle derlerdi: "Senin gönül kuşun fazla yemeden ve hastalığından ötürü bu yumurtayı delip çıkamamıştır. Bu daracık yumurta hapisanesinde kalmıştır. Sen nefis esaretinin yumurtasından çık ki kanatların açılsın, mana göklerinde uçabilesin." Bu anlatılanlar Mevlana'nın zahiri orucuna aittir. Allah'tan başka her şeyi terk etmek olan manevi orucu, gönül orucunu, en iyi tutanlardan biri de şüphesiz o idi. Nitekim marifet ehli demişlerdir ki: Oruç üçtür, halk orucu, has kişilerin orucu ve hasların hasının orucu. Halk orucu, yeme ve içme ve cinsel ilişkiyi terk etmekten ibarettir. Hasların orucu el, ayak, göz, ağız ve diğer bütün uzuvların orucu, onların kötülük yaymaktan korunmasıdır. Hasların hasının (has'sül has) orucu ise Allaktan başka her şeyi terketmektir. İşte Hazreti Mevlana'nın orucu, bu üçüncü oruç idi. O Allah'tan başka her şeyden yüz çevirmişti. Sahuru da, iftarı da O'nunlaydı, O'ydu. Rabbim cümle oruçlarımızı onların oruçlarına benzetsin inşaallah. Ramazan-ı Şerif'imiz mübarek olsun.

SARAYBOSNA MEVLEVIHANESİ YENİDEN AÇILDI

Bosna-Hersek'in başkenti Saraybosna'nın Bentbaşı mevkiinde bulunan ve 1950'lerde yaşanan "kültürel talanda" yıkılan tarihi Saraybosna Mevlevihanesi yeri değiştirilerek Saraybosna'ya hakim bir tepede yeniden inşa edildi. Açılış, Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun da katıldığı programla 8 Mayıs 2013 Çarşamba günü gerçekleştirildi.

Mevlevihane'nin açılışında yaptığı konuşmada Dışişleri Bakanı Davutoğlu: "Tarihi Saraybosna Mevlevihanesi'nin yeniden açılması nedeniyle Türkiye'nin Dışişleri Bakanı aynı zamanda bir Konyalı ve bir Saraybosna aşığı olarak büyük gurur duyuyorum. Bu güzel eser Türkiye Cumhuriyeti ile Bosna Hersek Cumhuriyeti arasındaki ezeli ve ebedi dostluğun bir nişanesi olarak inşaallah ebediyete kadar burada kalacak. Medeniyetimizin Anadolu'daki ve Rumeli'deki bu iki büyük abide şehri, bu eserle yine ebediyete kadar bağlanmış oluyor" dedi.

"Binlerce kişiye Türkçe olarak 'eğer insanlığın kurduğu bütün şehirler yıkılmış olsaydı ve geriye sadece Saraybosna kalmış olsaydı, Saraybosna üzerinden insanlık tekrar inşa edilirdi' dediğimde o binlerce kişi daha Boşnakça'ya tercüme edilmeden tekbirlerle ve alkışlarla bu cümleyi karşılamışlardı. O zaman bir öğrencim 'Hocam, bu Boşnaklar ne zaman Türkçe öğrendi, çünkü tercüme edilmeden alkışladılar' dedi. Ben de dedim ki 'Eğer biz dilden kulağa konuşmuş olsaydık o zaman tercümana ihtiyaç olurdu. Gönülden gönüle konuşanlar için tercümana ihtiyaç olmaz. Biz Türkler asırlarca Boşnak kardeşlerimizle gönülden gönüle konuştuk ve ebediyete kadar gönülden gönüle konuşacağız. Bunu kimse engelleyemez."

Davutoğlu, "Ben her iki büyük şahsiyetin de kendimi manevi talebesi gören birisi olarak bugün Aliya İzzetbegović'in manevi huzurunda, mezarının hemen yanı başında binlerce şehitle birlikte, Mevlana Cellaeddin-i Rumi'nin bu mekanının hizmete giriyor olmasını da büyük bir huzur içinde karşılıyorum. Allah emeği geçenlerden razı olsun" diye konuştu.

Mevlevihanenin birçok kere yıkıldığını ve yeniden inşa edildiğini ve bunun şehrin kurucusu İsabey İshaković'in mevlavianenin kuruluşunda ettiği duanın kabul olduğunu dile getiren Davutoğlu, gelecek nesillere: "Bu mekanın burada ebediyete kadar yaşaması gerekiyor. Ola ki zalimler gelir bu mekanı yıkarlarsa, onların üzerine emanetimizdir ki tekrar yapıla ve kıyamete kadar burada Kur'an ve onun tefsiri Mesnevi okuna !" diye seslendi.

BEYT'ÜL AHZAN (Hüzünler Evi)

*"Ayrılıklardan şikayet etmekte,
Beni kamışlıktan kestiklerinden beri,
Kadın erkek ağlayıcıdır feryadından"
Hazret-i Mevlana*

“Ayrılık mı zor , ölüm mü?” diye sorarlar Pirimiz Geylani'ye. Kapı gibi bir cevap: "Ölüm, ayrılığın oğludur ancak..."

Ölümlerde ağlarız.Oysa Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) için "En aziz ve Yüksek Olan'a sevgilisine kavuşmadır ölüm. O'nun yoluna gidenlerden Hazret-i Mevlana'ya göre ise düğün gecesini "Şeb-i Arus"tur. Yine de Fatimatüz Zehra annemiz için, Efendimiz (sallallahu aleyhi vessellem)'i dünya gözüyle kaybettiği an, hiç kolay olmasa gerek. Zaten kendisine O'ndan(sallallahu aleyhi vessellem) sonra, dünya hep boş ve karanlık gelmiş ve O'na kavuşana kadar bir daha gülmemişti. Giden Medine'nin ve dahası kainatın ışığıydı."Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem,Medine'ye geldiği gün" diyor,Enes bin Malik, Medine'nin her tarafı ve her şeyi aydınlatmıştı,vefat ettiği gün ise,Medine'nin her tarafı ve her şeyi zifiri karanlık oldu.

Bu durumda Fatımayı ayakta tutan Efendimizin müjdesiydi.Efendimiz veda yatağındaiken annemizi çağırılmış.Kulaklarına bir şey söylemiş.Ve annemiz gözyaşlarına boğulmuştur.Efendimiz bir kez daha işaret edip ikinci bir şey söylemiş,Fatıması sevinçlere gark olmuştu.Müslim'in Hazreti Aişe annemizin anlatımıyla rivayet ettiği hadiste Efendimiz'in verdiği birinci haber, veda haberi idi.İkincisi ise kavuşmayla ilgiliydi.Ailemden bana ilk yetişecek olan sensin, demişti ciğerparesine.Annemizin buna verdiği tepki,dört yavrusunu bırakarak gidecek bir anne için beklenmedik bir tepki olarak gelebilir.Ama onlar içinde ölüm bir kavuşma vesilesiydi. Özlem, hüzün...

Efendimiz birgün Ebva'dan geçerken annesinin kabrinin başında durmuş,çok ağlamış,burada yatan annemdir, demişti.⁽¹⁾Ve yanındaki sahabeleri de ağlatmıştı.İşte kızı da Buhari'de geçen mersiyesiyle herkesi ağlatmıştı.

"Kim Ahmed'in (aleyhissalatu vesselam) kabrinin toprağını koklarsa, Zaman geçtikçe bir daha hiçbir kokuyu koklamak istemez, Üzerime öyle musibetler döküldü ki; Onlar,gündüzlerin üzerine dökülseydi, kararır da gece olurlardı."⁽²⁾ Efendimiz dünyanın en güzel definesiydi.Annemiz defin işinden dönen eşi Hazreti Ali'ye onun güzeller güzeli yüzüne,bedenin üstüne,nasıl gönlünüz razı oldu,diyor.Hüznünü dile getiriyordu. Hazreti Ali ise Efendimiz sallallahu aleyhi vessellem, kıyafetleri üzerinde olarak yıkarken,bir yandan ağlıyor, bir yandan da şunları söylüyordu:"Senden başkasını ayrılıydık!Teselli bulurduk!Ama ölen sensin Ya Rasulallah.Elemin herkesi sardı. sabrı emretmeseydin,yırtınıp feryad etmeyi yasaklamasaydın, göz pınarlarımın kuruyup,gözyaşlarım tükeninceye kadar ağlardım da derdim şifa bulmaz,hüznüm bitmez,yine de bunlar senin için az olurdu.Fakat öleni geri getirmek olmuyor.Ölümü savmaya da gücümüz yetmiyor.Anam babam sana feda olsun.Rabbim katında bizi unutma."⁽³⁾

Salı günü öğleye doğru başlayan cenaze namazı,çarşamba gecesine kadar devam etti.Hazreti Ali Peygamberin hayattayken nasıl imamları ise vefatında da imamları olacağı fikriyle,imam olmadan sırayla kıldırıldı namazları. Erkekler namazından sonra, kadınlar namazı kılındı sıra sıra.Ardından çocuklar namazı kılındı.Hayattayken o çok sevdiği Hasan ile Hüseyin'i ağlayarak kaldırdılar avuçlarını kibleye.Herkes namazını kılıp,dua ediyordu.

Anlatmaya gelecek sayıda devam edeceğiz.İnşallah.Bizlerde Efendimiz sallahu aleyhi ve sellem'e haddimiz olmayarak sesleniyoruz:Layık olamasak da başımızın tacısın.Sen unutmazsın ama yine de Rabbim katında bizleri unutma.AMİN

⁽¹⁾müslim,ebu davud

⁽²⁾buhari,müslim,ibni mace

⁽³⁾nehcül belaga

Ailede başlar dini eğitimin temeli,her şeyde olduğu gibi.Anne babasını taklit ederek öğrenir çocuklar.Temelde eksik varsa bocalamaya başlar,zorlanır ailelerin minik fidanları.Zorlanır zorlanmasına da kimileri eksikliği kendi kapatmaya çabalar büyüdükçe...

Kendi büyür,

Zihni büyür,

Kalbi büyür...

Bu, o hikayelerden bir hikaye.

Ailedeki yarım yamalak alınan her türlü eğitim gibi dini eğitimi de eksik geçiriyor yılları.Ayrılmış ebeveynler,kalabalık sayılacak kardeş sayısı,bıkkınlık ve yorgunluk.

Hep bir şeyler eksik,hep bir şeyler olumsuz yaşamaya alışıyor ama,kalbi büyüdükçe kalbindeki boşluğun daha da farkına varıyor.Bir namaz kılmak öğretiliyor din adına, bir de idareten Kur'an okumak.Yetmiyor haliyle, unutuyor da zamanla.Bir de dünya hayatına dalınca unutuveriyor sık sık eksikliği de boşluğu da.Ramazan'dan Ramazan'a yaşıyor dini hayatını. Kısa bir süre sonra yine eski hayatına geri dönüyor. Tek bir hayali oluşuyor büyüdükçe:Rüyalarında sık sık gördüğü Kabe'yi ziyaret etmek.Ama nasıl?

Aradan günler geçiyor,aylar geçiyor,yıllar geçiyor.Evleniyor,mutlu bir yuvası oluyor.Ama bu sefer de ileride sahip olacağı çocuklarını düşünüyor.Kendisi bilmezken onlara nasıl verecek dini eğitimi,bilgiyi.

Kayınvalidesinin eteğine yapışıyor,ona tutunuyor. Namaz kılmayı, Kur'an okumayı tam anlamıyla öğreniyor. İçi daha huzurlu, daha mutlu...

Zaman böyle ilerlerken akrabalarından bir ailenin sohbetlere gittiklerini öğreniyor. Meraklanıyor ama ne çare.

Ayrı şehirler...

Yolculuğun imkansız olduğu hayat şartları...

Akrabaları geldikçe kalmaya belli aralıklarla, günler geceler süren sohbetler başlıyor. Yollarını,yerlerini, ne yaptıklarını öğreniyor yavaş yavaş.Adını ilk duyduğunda gönlüne, ciğerine ateş düşen isim olan ' Mustafa ÖZBAĞ'ı o zamanlarda öğreniyor.Hiç görmediği, ama hikayelerini ezberlediği kişiyi rüyalarında görmeye başlıyor. Her görülen rüyadan sonra akrabalar aranıyor, paylaşılıyor...

' Üstadınız ' kelimesinin yerini, ' Üstad ' kelimesi alıyor.Sonra da arkasından ' Üstadım ' . Ders almadan kalbi bir bağlılık kuruyor.

Ve bir gün bir yol buluyor Bursa'ya gitmek için. İçinde mutluluk, içinde umut. Geldiği gibi bayanların cumartesi sohbetine gitmeyi istiyor ayağının tozuyla. İçeriye girdiği gibi ' ben buraya aitim ' cümlesi dökülüyor dudaklarından. Tüm benliği ile dinlediği sohbet, hayranlığa dönüşüyor. İçi kıpır kıpır. Gözlerinden hiç eksik olmuyor yaşlar. Öyle ya yılların özlemi bu.

Adını duyduğu ama hayatında hiç görmediği, fikrinin dahi olmadığı zikir halakası kuruyor. Çok kararlı, çok sakin, çok istekli. Ben de dahil olacağım diyor ve giriyor safların arasına. Kuzenine dayıyor omuzunu, kapatıyor gözünü. Zakir ' la ilahe illallah ' dediği anda ötelere gidiyor, hasretine kavuşuyor.

Burnunda buram buram tüten Kabe'nin karşısında buluyor kendini.

Aman ya Rabbi !

Nasıl oluyor bu ?

Panik yapıp açıyor gözlerini.

Bursa'da...

Halaka da...

Kuzenin omuzu omuzunda...

Hayal kurdum herhalde diyor, tekrar yumuyor gözlerini. Yine orada. Kabe onun karşısında, o Kabe'nin. Artık emin. O vakit kavuşma vakti. O gün kalbinin sızısının dindiği gün. Zikir bitiyor. Yüreği mutlu, yüzü güleç, kocaman bir kucaklama ile teşekkür ediyor kuzenine.

Artık emin, onun Üstad'ı ' Mustafa ÖZBAĞ '.

Bir cumartesi akşamı,

Hava hafif serin,

Tekke kalabalık,

Bir o kadar da sakin.

Korkak adımlarla gidiyor ve ' ben size insitab etmek istiyorum ' diyor. Karşısında bir çift sevgi ve merhamet ile gülen göz, dünyanın en güzel gözleri...

Yolunu buldu,

Rehberini buldu,

Kardeşlerini buldu.

Artık o, hayallerini gerçekleştiren ve yeni bir dünyaya adım atan yepyeni bir yürek...

Yepyeni bir yolcu...

Ahmer Kan

Bitkilerdeki Şifa

Sare Şüheda BAŞAK

Kokusuyla, tadıyla, görüntüsüyle yaz mevsiminin güzeli çilek...

Çileğin dünyada 600 ülkemizde ise 6 çeşidi vardır. Bunlar Frenk Çileği, Sera Çileği, Arnavutköy Çileği, Ereğli Çileği, Bursa Çileği ve yabani çilektir. Sulu ve nemli toprakları seven çilek ülkemizin büyük bir kısmında yetiştirilebilir. En fazla ise Bursa'da yetiştirilir.

Özelliklerinden bahsedecek olursak içerisinde bol miktarda fosfor ve demir bulundurulur. Ayrıca çilekte A,B ve C vitaminleriyle protein, kalsiyum, sodyum, meyve asidi ve salisilik asit vardır.

Çilek, besin değeri yüksek olduğundan bağışıklık sistemini güçlendirici bir meyvedir ve vücuda kuvvet verir. Vücuttaki fazla suyu atarak tansiyonu düşürür. Damar sertliği, romatizma ve eklemlerde urat birikmesi gibi rahatsızlıklara iyi gelir. İdrar söktürücüdür. Kanı temizler. Diş etlerini güçlendirir ve ağız kokusunu giderir. Yaprakları krampların giderilmesinde çok faydalıdır. Mide ve bağırsakların düzenli çalışmasını sağlar ve böbrek taşlarını dökmede yardımcı olur.

Bunların yanı sıra:

Çilek kökü çayı kansızlığa iyi gelir.

Yemeklerden önce 100 gram çilek tansiyon hastalarına faydalıdır.

Karaciğer rahatsızlıkları için: 10 gram çilek kökü sapı 1 bardak kaynar suda 10 dakika kaynatılır ve gün içerisinde 3-5 bardak içilir.

Zayıflamak için yemeklerden 1 saat önce 100 gram çilek tüketilir.

ÇİLEK REÇELİ YAPIMI:

Öncelikle belirtelim, reçel yapımı için en uygunu Bursa Çileği'dir.

Malzemeler:

- 2 kilo çilek
- 2 kilo şeker
- 1 limon suyu

Hazırlanışı

Çilekler ayıklanıp iyice yıkanır ve derin bir tencereye alınır. Akşamdan üzerine şekeri dökülür ve ağız kapalı olarak sabah kadar bekletilir. Çilekler sulanınca hızlı ateşte pişirmeye başlanır. Bu esnada oluşan köpükler kaşık yardımıyla alınır. Bir süre sonra ateşin altı kısılır ve kıvam alana, yani reçel koyulaşmaya kadar pişirmeye devam edilir. Kıvamını alan reçele limon suyu eklenip 5 dakika daha kaynatılır. Beklemeden kavanozlara doldurulur ve soğuyuncaya kadar ters çevrilip bekletilir.

